

גיליון 122

מרץ 2025 • אדר ה'תשפ"ה

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

בְּרִיחָה

שרון אסיסקוביץ
מורן בייטי
אסתר בן־שמעון
קותי גוטמן
רויטל גולדשמיד
מינה גורל
ענת זיסוביץ־חריט
ורד סער
יעל שדה
יובל ששון

גיליון 122 מתחיל...

החיים מלאים בבריחות - בריחות פיזיות, רגשיות ולפעמים רק דמיוניות.

ממה או ממני אנחנו בורחים? לאן אנחנו בורחים, ואיך?

בגיליון זה ביקשנו לפגוש בריחות שהצליחו, בריחות שנכשלו, וללמוד גם על בריחות שאולי הצליחו אבל רק הביאו אותנו למקום שממנו נצטרך לברוח שוב.

קריאה מהנה!

אנחנו מאחלים לכולנו ימים שקטים וטובים יותר, בשורות טובות, וחזרתם של כל החטופים והחיילים שלנו בשלום הביתה.

אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0122
בְּרִיָּה
מרץ 2025
אדר ה'תשפ"ה

01

ענת דיסוביץ־חריט

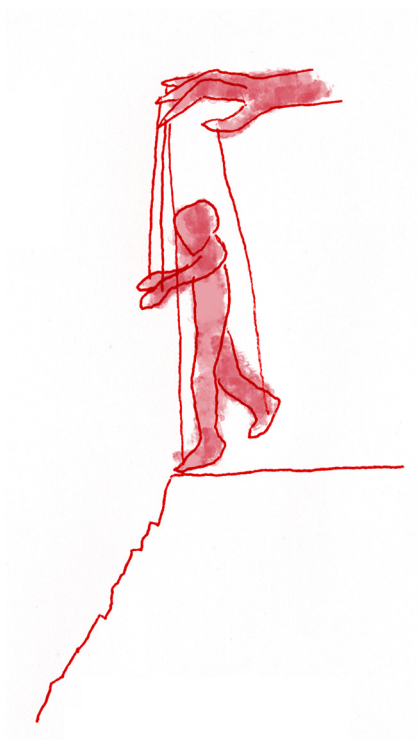
מחבואים

במלחמה הזאת
התחבאתי מפני עצמי.
גם מי שחפש היטב
לא הצליח למצא.
עד כדי כך הייתי טובה,
שהפסקו לחפש אחרי כּאֵשׁ המלחמה נגמרה.

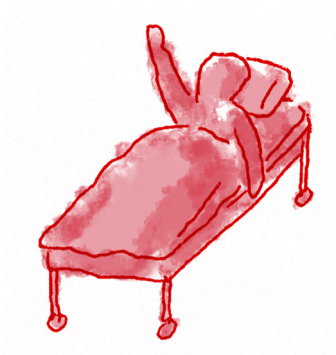
כְּשֶׁבְּרַחֲנוּ בְּשִׁבְעֵי בְּאוֹקְטוֹבֵר עֲשָׂרִים וְשָׁלוֹשׁ מִהַמְּסָבָה,
כְּשֶׁבְּרַחֲנוּ וְהִתְחַבְּבָנוּ וְנִחַטְּפָנוּ וְנִרְצַחֲנוּ וְאָף אֶחָד לֹא בָּא.
כְּשֶׁבְּרַחֲנוּ,
לֹא יָדַעְנוּ
שְׁמִי שְׁעוֹמֵד שֵׁם לְמַעַלָּה בְּרֹאשׁ בּוֹרֵחַ גַּם, מֵאַתְרֵינוּ.
כְּשֶׁבְּרַחֲנוּ, אִם הֵינּוּ יוֹדְעִים, אוֹלֵי הֵינּוּ מִשְׁתַּדְּלִים קֶצֶת יוֹתֵר
לֹא לְמוֹת.

אני שומעת אותך מתווכחת

עם הרופאים,
מאלחשת במורפיום את טוענת
שהכל בסדר אתך.
את בוחרת בפעל ללכת,
שיתגו לך ככר ללכת הביתה.
את כועסת,
מאימת שתקוימי ותלכי!
שאת לא מתכוננת להמתין יותר.
הגה:
"אני קמה וה-ו-ל-ק-ת!" את אומרת
ונשארת לשכב
זמן מה.
את לא יכולה אפילו לשבת לבר,
המחלה לקחה לך את שתי הרגליים.

כאבי גדילה

היא בורחת לספרים,
מדפדפת בין העולמות,
מדמנת שהיא מכשפה
חכמה כמו הרמיוני,
אחידה כמו הארי,
על המטאטא הקסום שלה
מרחפת מעל כלם.

באדמת חיה צחים ושומם,
קוצי מלים פוצעים את עורה,
בוצרת מעלבון, מתבשלת לאטה.

אז היא חוזרת למחילה,
מסתודדת עם גיני,
מתאהבת ברוזן,
אוכלת ממתקי תצלול
עם פרוג'ו וגי'ורג'
עד שמתנפחת לה הלשון
והבערה הפנימית שוקכת.
גם לה צלקת על פניה היפים,
שערה שחר ופרוע.
עמק בלבה היא יודעת
כמוהו,
היא סובלת מקללה -
היא הילדה הלא-נבחרת
היא הדחוייה.

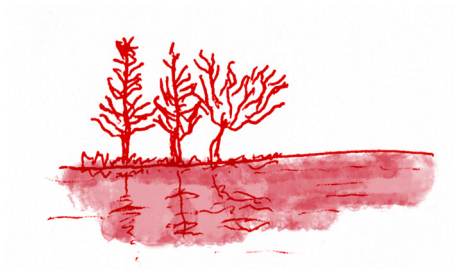
עצים בשלכת במדיסון

תגינת עצים
ב'ירק, ב'צהב, ב'כתם –
ב'אדם!

מ'אחזרי ה'עצים ה'אגם נ'ח
ל'פני ה'ח'רף ה'מש'לג.

ה'פס'תי ב'מצ'למתי כ'מה ס'נאים
ש'רצו על ה'ד'שא.

ע'קשו א'ני י'כול ל'הד'ליק א'ת ה'מח'שב
ו'לתת רק ל'מח'שבות ל'בר'ח ל'כ'מה ש'ניות.

כמעט שנה שלא רכבתי על האופניים בשטח. כשהגיעה הפסקת האש, התמלאתי שמחה, אבל רק אחרי שהתחלתי לדווש הבנתי כמה חלודה עלתה בשרירי גלגליי.

רוב הדרך הייתה ירידה. כשהתחילו העליות התחילו ההתכווצויות. משכתי עוד כמה רגעים בעלייה, עד שלא יכולתי יותר והתחלתי לגרור את האופניים במסלול שבחרתי, נזהר שלא להיתקל בענפים שהיו פזורים בשטח, שיכולים להסתיר נפלים של רקטות שנפלו בשטחים פתוחים וטרם טופלו.

הגוף שלי הזיע ממקומות שלא ידעתי על קיומם. הורדתי את מעיל הרוח וטמנתי אותו עמוק בתיק הגב. הרוויחתי את צימאוני במים, וכבמטה קסם כוחות חדשים הפיחו בי רצון לדווש שוב.

רצונות לחוד ומציאות לחוד, ההתכווצות ברגל לא אפשרה לדווש. מיואש משכתי את עצמי ואת אופניי, מקלל את הרגע שהחלטתי להמשיך בירידה.

עוד מאה מטר, ממש אחרי העיקול, הסיוט ייגמר. אם אני זוכר נכון, עובר שם הכביש הישן, שננטש כשנבנתה השכונה החדשה. הדחפורים פרצו דרך עוקפת, והותירו את הכביש הישן להתפתל בתוך עצמו בין עצי החורש. האצתי את צעדיי נרגש להשתמש בכביש הרעוע הזה כדי לחזור על עקביי.

בקושי מצאתי אותו. הדחפורים שעלו עליו ושיני הזמן פירקו את האספלט, וענפי העצים סוככו על הפנייה והסתירו אותה מעיניי. שמח עלייתי על האופניים, ידעתי שבסופו של הכביש אגיע למקום שבו אפשר לקרוא למישהו לאסוף אותי ברכב.

הכביש היה מלא מהמורות, וניווטתי די בהצלחה. הערב ירד מוקדם מהצפוי, חשכה עטתה על הכול. במקום שכוח אל כזה אי אפשר היה לצפות לתאורת פנסי רחוב. למרבה המזל, הרחק ממני נצנצו אורות השכונה, ובעלטה שהשתררה נראתה השכונה קרובה הרבה יותר מכפי שהייתה באמת. המשכתי לדווש בזהירות, מדלג על מפולות של אבנים ובוץ שהוואדי גרף, עוד כמה מטרים עד ששמעתי רעש של נפיחה. הצמיגים צרמו וחרקו, התעקלו והפילו אותי, ואז ראיתי את הפנצ'ר. קוץ ענקי פיארו את הצמיג האחורי. האוויר התנדף מהגלגל.

מה עושים עכשיו? אומנם הייתה לי ערכה לתיקון פנצ'ר, אבל בחושך? שוב התחלתי לגרור בהליכה את האופניים. הרגשתי שאני לא לבד, קול חלוש של נחירה, ציוץ, נשמע. החורש לא היה שקט. צרצרים צרצרו, ציפורים צייצו, ורגיליי רמסו ענפים. מכולם התעלמתי, אבל הפעם קול הנחירה היה קרוב מדי. זיהיתי חזיר בר קטן שחצה את הכביש. עם נטישת הכביש, חזירי הבר עלו מהוואדי והתקרבו יותר ויותר לחפש מזון בקרבת בני האדם.

עוד אני עומד ומחבב את החזירון שנגלה לעיניי, ולפתע שועטים לעברי אימא חזירת בר ושתי ילדותיה, צווחות ונוחרות ומעלות אבק. אין משהו מפחיד יותר מלהקה של חזירי בר בראשות אימא חזירה בגודל של פרה קטנה שרודפת אחריך.

לא הייתה לי ברירה, בכלל לא חשבתי שבמעשה זה אני אהרוס לגמרי את האופניים, עליתי על האופניים המפונצ'רים ונסתי משם מהר ככל שיכולתי. באחת נעלמו לי התכווצויות השרירים. רכבתי מהר. מעורר את כל חיות החורש. ממש דהרתי, ואחיי להקת חזירי בר.

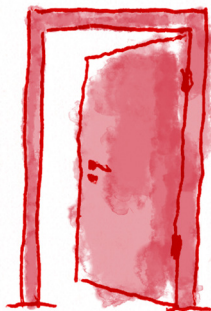
פיצוץ עז נשמע מאחוריי. המשכתי לדווש. הפיצוץ קרע לי את עור התוף. לא הבטתי לאחור. המשכתי עד לשכונה. רק שם עצרתי והבטתי לאחור.

בלילה דווח בוואטסאפ היישובי שחזירי בר עלו על שברי יירוטים והפעילו את הפיצוץ שנשמע. כשראיתי תגובות "איזה מזל שזה פגע בחזירים ולא בבני אדם", צפו ועלו מול עיניי העיניים של החזירון החמוד, מבטו המפוחד. נכמרו רחמי על כל אותם בלתי מעורבים שנפגעו במלחמה הארורה, והבטחתי לעצמי שבפעם הבאה כשארכב שם, לאחר שאלחש את מילות הברכה "ברוך שעשה לי נס במקום הזה", אניח לזכר הנספים אבן קטנה בבור שנפער.

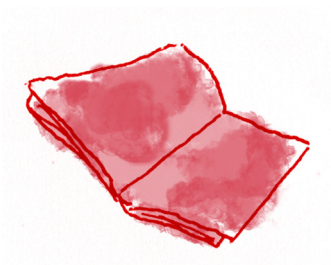

פְּעָמַיִם רְצִיטִי לְכָרֶם מֵהַבֵּית,
פְּעָמַיִם בְּרִחָתִי.
אָבֵל מֵצֵאוֹ אוֹתִי
וְהַחֲזִירוּ הַבֵּיתָה:
בְּגִיל אַרְבַּע עִם הַעֲגָלָה שֶׁהִבֵּבָה בְּחוֹכֶה
הַלְקָתִי חֲצֵי רְחוֹב
וְאֵבֶא תַפֵּס אוֹתִי,
וּבְגִיל תִּשַׁע
הַנְּעֻמִּי לְבֵית הַדָּוָד שְׁלִי,
מְרַחֵק אַרְבָּעִים דְּקוֹת הַלֵּיכָה,
וְהוּא הַחֲזִיר אוֹתִי הַבֵּיתָה בְּמִכּוֹנֵיתוֹ.
לֹא רְצִיטִי לְהַזְכֵּר בְּיַלְדוּתִי,
אָבֵל כָּל פֶּעַם מֵשֶׁהוּ אַחַר הַזְּכִיר לִי.
חֲלַמְתִּי לְעֵבֶר נְתוּחַ מוֹחַ,
שִׁישְׁתֵּק אֶת הָאָזוֹר שְׂוֹכֵר.
כְּשֶׁהֵיטִי יִלְדָה סַפְרָתִי בְּשִׁכּוּנָה שְׁנוּלְדָתִי בְּיַפֵּן
וְשֶׁאֲנִי לֹא מִקְּאֵן בְּכָלֵל.
הַשְּׂכֵן אָמַר לִי בְּכַעֵס,
"לְמָה אַתְּ מִשְׁקַרְת וְאוֹמֵרֶת שְׂאֵת מִיַּפֵּן?"
לְכִי תִסְבְּרִי לוֹ
כַּמָּה רְצִיטִי לְהִיּוֹת יַפְנִית.

יש
ומן הרחוב השוקק תפנסי אל ביתך
ואת כבואת מציאות חניך
תפגשי בחלל הריק
בדממת הקירות.
מפגי ראי השתקפותך
אל חדרך מיד תגויסי.
כמו קרש הצלה
תפכה לך ספר.
יבא לך קיום אחר.
יקח אותך אל עלילה, גבורים, נופים רחוקים,
מציאות חלומית.
בתוך מלים ודפים תשוטי,
תפליגי רחוק.
תשתפחי.

המגלשה נראתה גבוהה

אָביו שֶׁל דִּין מִגֵּן הַיְלָדִים
הָיָה אוֹמֵר לוֹ בְּגֵן הַשְּׁעִשׂוּעִים,
"תִּרְאֶה, הִיא לֹא בּוֹכָה, לָמָּה אַתָּה בּוֹכָה?"
אָכֵל אָנִי בּוֹכָה מִן הַנְּעֻגִיעִים אֵלָיִךְ.
אָנִי כּוֹתֶכֶת שִׁירָה
כְּדֵי לְכַרֵּחַ מִן הַסֵּלַע הַמְתַּגַּלְגֵּל לְעִבְרֵי
מִדֵּי יוֹם, מֵאִים לְמַחֵץ אֶת נַפְשִׁי.
אָנִי שׁוֹכֶכֶת עַל הַסֶּפֶה
כְּעֵלָה שְׁלֶכֶת הַמָּטֵל בְּתוֹךְ שְׁלוּלִית,
כִּי אֵין לִי כּוֹחַ לְקוֹם, לְלָכֶת, לְזַכֵּר,
וְאֵנִי זְקוּקָה לְחַבּוּקָךְ.
פַּעַם, יִכְלַתִּי לְהַעֲלֵם לְרַגַע
בְּתוֹךְ הַמְּגַלְשָׁה הַסְּגוּרָה.
הֵאֵם הִיא הִיְתָה יְרֻקָּה אוֹ כְּחֹלֶה?
פַּעַם, הַמְּגַלְשָׁה נִרְאָתָה גְּבוּהָה,
הַשְּׂמַיִם נִרְאוּ רְחוּקִים,
הַחַיִּים הָיוּ קְלִים כְּמוֹ טְבִילַת
כּוֹס נֶזֶר עִם גְּלִידַת מַסְטִיק וְרֻדָּה
בְּתוֹךְ סְכָרִיּוֹת צְבֻעוֹנִיּוֹת.

0122
בְּרִיחָה
מרץ 2025
אדר ה'תשפ"ה

10

ורד סער

לברוח

אֲמַרְתִּי לְךָ
שְׂאֵנִי בּוֹרַחַת
לְחַצֵּר הָאֲחוּרִית.
לְפָעַמִּים זֶה מְסַפֵּיק רְחוּק
וְאֶפְלוּ יוֹתֵר מִלְבָּרַח
לְאַרְצוֹת הַבְּרִית.

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!

StandWithUs

59 HOSTAGES STILL HELD IN HAMAS CAPTIVITY

ALON OHEL EITAN HORN ARIEL CLINIO AVINATAN OR ELKANA BOHBOT EVIATAR DAVID BIPIN JOSHI ZIV BERMAN GALI BERMAN

DAVID CUNIO EITAN MOR MAXIM HERKIN OMRI MIRAN PINTA NATTHAPHONG BAR KUPERSHTEIN GUY GILBOA-DALAL NIMROD COHEN MATAN ZANGAUKER

TAMIR NIMRODI EDAN ALEXANDER SECEY KALFON ROM BRASLAVSKI YOSEF-HAIM OHANA MATAN ANCREST

ELIYAHU MARGALIT EITAN LEVI SAHAR BARUCH ILAN WEISS OPRA KEIDAR JOSHUA LUTO MOLLEL TAL HAIMI ARIE ZALMANOWICZ RAN GVILI

GADI HAGGAI JUDI WEINSTEIN HAGGAI AVIV ATZILI DROR OR TAMIR ADAR RONEN ENGEL INBAR HAYMAN JONATHAN SAMERANO GUY ILUZ

ASAF HAMAMI LIOR RUDAEFF YOSSI SHARABI SHAY LEVINSON MENY GODARD ITAY CHEN DANIEL PERETZ DANIEL OZ YAIR YAAKOV

URIEL BARUCH SONTIA OKRASARI SONTSEK RINTALK AMIRAM COOPER MUHAMMAD AL-ATARASH IDAN SHITVI OMER NEUTRA HADAR GOLDIN

35 hostages confirmed murdered on and since October 7, 2023 and still held in Hamas captivity.

מייסד: אלירן דיין
עורכת אחראית ונקדנית: רוזי גולן
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

x.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[\(מוטיב כתב עת\) he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב_עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

